

*Antal Attila***Korok**

Vánszorgott a rézkor
 a kőkor kövecsein
 ballagott a bronzkor
 patinazöld haván a rézkornak
 szedte lábát a vaskor
 kongott a bronzkor a talpa alatt
 robogott az acélkor
 vaskori rozsdamezők riadoztak

 száll a támasztalanság kora
 buborék-világok rajzanak
 erre is
 meg arra is
 olyik valós
 olyik hamis

**Kortárs költő
palackpostája**

Rőt üzeneteik halmait
 gázolják a fák meztelen
 nem is tudom már ki vagy mi vitt
 rá hogy verseljek szüntelen

tócsa jegéből csöpp vitorla:
 újság mered ki – sors üzen
 írok mint tört hajó matróza
 ki maga teng egy szigeten

verseim – fals hit űz? vak ösztön? –
 hardver palackjába töltöm
 ezerképp ugyanazt üzenem:
 sirály se siratja szívem

Előérzet

Mennyi baljós jel!
 Mintha humán-programját
 készülné kivezetni
 magából az idő

Tavaszi szél
 allergiát áraszt
 Vegyszerezett nyárban
 frivol korszellem érlelődik
 túlhajtott divatok leve fő

„Minél gazdagabb valaki
 annál több a szemete”
 dűnnyögi az őszbe
 a zúzógépet kezelő férfi
 a hulladékudvaron

Karácsonykor műangyalok
 özöne integet szerte
 De sehol a valódiak
 szélbe font éneke
 madárka-árnya a havon

Arcunkon gyertyafény vibrál

(Egy erdész emlékének)

Gyantaillatú bizakodást hozott a fenyvesekből, nyirkos magányt az örök alkonyú völgykatlanok páfrányai közül. Puskája fényesre markolt vasán nyiladékok sarjadék-zöldje emlékezett egykor volt tisztások meghitt mosolyára.

Idősödve mind nehezebben viselte az erdőfaló gépek zakatolását. Világa szigetetté lett, melyen makacsul őrizte korszerűtlennek bélyegzett meglátásait. Azt például, hogy az erdő nemcsak nyersanyagforrás és/vagy a kikapcsolódás helye, hanem emberré nevelődésünk segítő közege is. Vagy azt, hogy a ledöntött fáknak éppúgy kijár a tisztelet s az együttérzés, mint az elejtett vadaknak.

Nyugdíjasként a hegyek tárt karjai közül városszéli „szeretetotthon” cellájába került. Már csak álmában hallotta, miről pusmog a nyár végi bükkös, mit süvít böjti szelekben a meztelen tölgyes, s a kemény fagyok beálltával a sziklák pengő ajka mit híresztel.

Arcunkon gyertyafény vibrál. A városszél kigyúló fényreklámainak, feldübörgő forgalmának szorításában fordul az estbe a temető. Elkészönünk a csontokba zárt világtól, csapatba verődve indulunk a kapu felé. Rövid szavakat hosszú csöndekkel váltogató beszélgetésünk: akár az erdőlakóké.

Capsúle Cross (1981–1987)